

S:t Filippi och S:t Jakob d.y.:s dag

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Joh. 14:1–12. (= 3 sön, efter påsk, 3 årg.)

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

När vi idag firar apostlarna S:t Filippi och S:t Jakob d.y.:s fest, sker det för att vi skall betänka apostlaämbetets avgörande roll för vår kristna existens, den som vi i var högmässa bekänner, när vi sjunger orden: "och på en enda, helig, allmänlig och apostolisk kyrka". Bara som medlemmar i denna "una, sancta, catholica et apostolica ecclesia" är vi kristna, andligt levande, frälsta undan synden, döden och djävulen. Bara som sådana kan vi var morgon prisa Gud med våra lovsånger, var afton befalla oss i hans händer. Det är den frälsning undan domen, som aposteln sammanfattar med orden: "Alltså ären I nu icke mer främlingar och gäster, utan I haven medborgarskap med de heliga och ären Guds husfolk, uppbyggda på apostlarnas och profeternas grundval, där hörnstenen är Kristus Jesus själv". (Ef. 2:19) Så är vi "uppbyggda" på apostlarna "till en Guds boning i Anden" (Ef. 2:22), andligen införlivade med dem, ja, födda av dem, som aposteln skriver: "det var ju jag som i Kristus Jesus genom evangelium födde eder till liv". (1 Kor. 4:15) Av allt detta förstår vi, att apostlaämbetet verkar sitt nyskapande, frälsande under genom sitt Ord, och att sålunda denna undervisning drar oss in i den andliga verklighet, som är "una, sancta, catholica et apostolica ecclesia", och om vilken Kristus säger: "och dödsrikets portar skola icke bliva henne övermäktiga". (Matt. 16:18)

För att till fullo förstå denna apostlaämbetets för oss avgörande betydelse, dess för alla tider bestående vikt, måste vi ta till oss den gudomliga myndighet, som Jesus bekläder apostlarna med: "Den som tager emot eder, han tager emot mig". (Matt. 10:40) Jesus har själv i sin gudomliga vishet och allmakt valt detta sätt att handla genom apostlarna som instrument, och han har därvid utrustat dem med Den Helige Andes ämbetsgåva: "den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära eder allt och påminna eder om allt vad jag har sagt eder". (Joh. 14:26) Det, som under Jesu treåriga predikoämbete har sagts till apostlarna, skall genom Andens underbara verkan göras närvarande i apostlarnas hjärtan och där få sin

fulla, slutgiltiga förståelse: "då skall han leda eder fram till hela sanningen". (Joh. 16:13) Därför framträder apostlarna med en självmedvetenhet som visar, att de verkligen tagit till sig Jesu löfte utan alla inskränkningar. S:t Petrus säger: "Om samma ting har nu en förkunnelse kommit till eder genom de män som i helig ande, nedsänd från himmelen, hava för eder predikat evangelium; och i de tingen åstundar jämväl änglar att skåda in". (1 Petr. 1:12) Så beskriver aposteln sitt eget framträdande, och han vet, att hans heliga apostlaämbete ställer honom högre än änglar och ärkeänglar, som från människors mun hör himmelens hemligheter uppenbaras. S:t Petrus vet, att också profeterna i Gamla Testamentet drivits av Anden, men hans tillgång till Anden är inte den tillfälliga inspirationens, den heliga stundens, som vi möter i Gamla Testamentet, men ligger i själva hans ämbete, är en genom pingstundret ständigt närvarande ämbetsgåva. Det är detta, som ligger i de anspråksfulla, majestätiska brevingresserna: "Petrus, Jesu Kristi tjänare" (1 Petr. 1:1), "Paulus, Jesu Kristi tjänare, kallad till apostel, avskild till att förkunna Guds evangelium". (Rom. 1:1)

Här rinner allt kristet liv upp, i detta tilltal, i denna andens närvaro och myndighet. När S:t Petrus efter att ha prisat sitt andefyllda, gudomliga ämbete skriver till lärjungarna: "I åter ären ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, för att I skolen förkunna hans härliga gärningar, hans som har kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus" (1 Petr. 2:9), är detta möjligt, bara därför att de i apostlaämbetet mött nåden, i apostolatets Ord och sakrament blivit "utvalda enligt Guds, Faderns försyn, i helgelse i Anden, till lydnad och till bestänkelse med Jesu Kristi blod". (1 Petr. 1:2) Det allmänna prästadömetets uppbyggliga förpliktelse och rätt att låta Guds gärningar genljuda på jorden strömmar fram i trons möte med apostlaämbetet och visar sig i stödet av detta ämbete och av detta ämbetes förlängning och fortsättning, apostlälärjungarnas ämbete, som S:t Petrus omtalar i orden till de äldste: "Varen herdar för Guds hjord". (1 Petr. 5:2) Detta ämbete kan inte tillskriva sig apostlarnas ofelbara andegåva, inte ställa sig under Jesu ord: "I haven varit med mig från begynnelsen".

(Joh. 15:27) Ändå upprepar de apostlarnas ord och förkunnar frälsningens Ord, att

- I. **Jesus Kristus i sin död och uppståndelse är den enda vägen till Gud,**
- II. **Jesus Kristus i sitt predikade evangelium är den enda sanningen om Gud,**
- III. **Jesus Kristus i sitt påskevangelium är det enda livet från Gud.**

I. Jesus Kristus i sin död och uppståndelse är den enda vägen till Gud.

Jesus säger i dagens evangelium: "Jag är vägen, sanningen och livet; ingen kommer till Fadern utom genom mig". Med detta säger han sig vara den enda vägen, den väg, som han omtalar så: "jag går bort för att bereda eder rum". Vägen som han går, och som han är, är vägen in under vår dom fram till påskens frikännande, ja, han "utgavs för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull". (Rom. 4:25) Den vägen har ingen annan gått, och ingen annan kan gå den. Därför är Jesus ensam vägen.

II. Jesus Kristus i sitt predikade evangelium är den enda sanningen om Gud.

Den enda vägen svarar mot den enda sanningen. Jesu död och uppståndelse är närvarande blott och

bart i det förkunnade evangeliet, just det, som S:t Petrus säger: "Och i ingen annan finnes frälsning; ej heller finnes under himmelen något annat namn, bland människor givet, genom vilket vi kunna bliva frälsta". (Apg. 4:12) "Namnet" är just den utropade förkunnelsen om påskan, dopets trefaldiga namn, mässans sjungna åminnelse. Här, bara här, möter oss den enda vägen i den enda sanningen.

III. Jesus Kristus i sitt påskevangelium är det enda livet från Gud.

Människor berömmar sig av andliga erfarenheter, av att ha smakat gudomlig sötma på de villkor, som de själva föreskrivit sig. Jesus säger oss i dag, att allt sådant är död, motsats till liv, färgat av det egna jagets ondskas, självbespegling och självförgiftning. Bara den av honom i påskens Ord dömda och förlåtna människan har liv, riktigt liv, liv, som räcker in i evighet. Ja, "vi äro i den Sanne, i hans Son, Jesus Kristus. Denne är den sanne Guden och evigt liv." (1 Joh. 5:20) Detta är det enda livet från den enda sanningen om den enda vägen.

Amen.